

A HOSSZÚ LÓ

Nem bokorugrás,
hanem bakugrás,
mint három sátán,
egymás hegyén-hátán,
csupa kis ördög,
tarkabarka hörcsög.

Az itt látható fiúcsapat erőpróbája a *hosszú ló* – úgy, ahogyan azt ma is ismerjük, de ugyanígy játszották kétezer esztendeje is. Egy fiú fának támaszkodik, vagy – mint itt – gerendára ül, a másik előrehajlik, és ölébe hajtja fejét, a harmadik meg amannak szétterpesztett lába közé áll – *ez a ló*, egyben az egyik csapat. A másik csapat az ugróké, akiknek az a dolguk, hogy egyenként, nekifutásból, terpeszben felugráljanak a ló hátára, s igyekezzenek minél előbbre kerülni, hogy majd a többi is ráférjen. A cél, hogy betörjék és földre rogyasszák a lovat.

A játék egy változatában a bakot tartókból nem „ló” lesz, hanem „kecske”. És a játék neve: *Hány szarva van a kecskebaknak?* A játék végén ugyanis az utolsó ugró fölmutatja bal kezét, és a fenti kérdéssel azt tudakolja a bakot tartóktól, hány ujját is mutatta fel. Ha azok eltalálják, megszabadulnak a szolgaságtól, és ők lesznek az ugrók. Sokhelyt neve is van a felmutatott ujjaknak. Németalföldön egy ujjat felmutatni (a hüvelykujjat): *kés*. Két ujj: *olló*; három ujj: *kalapács*; négy ujj: *villa* – és végül a felnyújtott öt ujj, tehát a nyitott tenyér: az a *tányér*. A képen látható fiú éppen tányért mutat.